

ἀδιβόλιστος ἐπίθ. Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανάδ. κ. ἄ.) ἀδιβόλ'στους Μακεδ. ἀδ'βόλ'στους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιόλιστος Κύπρ. ἀδιβόλ'ητος Νάξ. (Φιλότ.) ἀδιόλ'ητος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διβολιστός < διβολίζω, περὶ οὗ πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 244 καὶ ΧΠαντελίδ. ἐν Λαογρ. 6 (1917) 591. Ὁ τύπ. ἀδιβόλ'ητος ἐκ τοῦ διβολῶ παρὰ τὸ διβολίζω.

Ὁ μὴ ἐκ δευτέρου ὀργωθείς, ἐπὶ ἀγροῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀδιβόλ'ητο ἐπόμενε ἐφέτι τὸ χτήμα Φιλότ. Εἶχα πολλὴν δουλειὰν τὸ ἄφ'ηκα τὰ χωράφ'η μου ἀδιόλιστα Κύπρ. Θὰ μείν' ἀδιβόλ'στου τὸν χουράφ' κι δὲ θὰ μπουρέσου νὰ τὸν σπείρου Μακεδ. Τὸ 'χον ἀδ'βόλ'στου ἀκόμα τὸν καπνοντόπ' Αἰτωλ. Συνών. ἀδευτέριστος, ἀδευτέρωτος 1 β. Πβ. ἀδιβολοτριβόλιστος.

ἀδιβολοτριβόλιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διβολοτριβολιστός < διβολοτριβολίζω. Πβ. ἀδιβόλιστος.

Ὁ μὴ ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου ὀργωθείς ἀγρός.

ἀδίδαχτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀδίδακτος.

Ὁ μὴ διδαχθεὶς: Ὁ καθηγητὴς μᾶς ἔδωσε θέμα ἀρχαῖο ἀδίδαχτο.

ἀδίξω Κάμπ. ἀδίτ'ω Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄδω.

Ἄδω ἡδέως;

Ν' ἀκούσωμε τοῦ κορασμοῦ τὸ τί τραοῦν λέει,
τὸ τί τραοῦν τραουεῖ, τὸ τί σκοπὸ τὸν σύρνει,
ποῦ κακκαρίτ' ὥς πέριδικα κι ἀδίτ'ζει σὰν ἀδόνι.

ἀδήγητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀδήγητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδήγητος.

Ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος ἔνθ' ἄν.: Τὰ πάθη μου εἶναι ἀδήγητα Ἀρκαδ. Εἶναι ἀδήγητα, ὅσα ἔπαθα αὐτόθι. Τὰ κακά μου ἐν' ἀδήγητα Κύπρ.

ἄδικα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κεραι. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἄδ'κα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος.

1) Παρὰ τὸ δίκαιον, ἀδίκως κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κεραι. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.); Ἀδिका τὸν δίκασαν - τὸν φυλάκισαν - τὸν ἔκοψαν - τὸν κρέμασαν κττ. κοιν. Ἀδिका ἔκρισες (ἔκρινες) Τραπ. Χαλδ. Ἀδिका ἐγκάλεσε με (ἐνήγαγέ με) αὐτόθι. || Φρ. Ἀδिका τῶν ἀδίκων (ἀδικώτατα) σύνηθ. καὶ Τραπ. Χαλδ. 2) Παρὰ τὸ πρέπον, ἀναξίως κοιν.: Πῆγε ἄδικα (ἐτελεύτησεν ἀναξίως ἑαυτοῦ). Ἀδिका μὲ φορτώνεσαι κοιν. β) Ἀνωφελῶς, ἀσκόπως, ματαίως κοιν. καὶ Πόντ. (Κεραι. Χαλδ.): Ἀδिका χάνεις τὸν καιρὸ σου. Ἀδिका κάνει τόσα ἔξοδα. Ἀδिका ἐπιμένεις. Ἀδिका κλαίς κοιν. Ἀδिका πάγουν τὰ λόγια μ' Κεραι. Ἀδिका μὴ χάν'ς τὰ λόγ' σ' (χάν'ς = χάνης) Χαλδ. Ἀδिका τῶν ἀδίκων ἔστειλα κ' ἔγκα σε (ἔγκα = ἔφερα) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ.

Τὸν Ἀράπη κι ἄν λευκαίνης, | ἄδικα τὸν κόπο χάνεις (ἐπὶ τοῦ ἀνωφελῶς προσπαθοῦντος νὰ ἐπιτύχη τι) σύνηθ.

ἀδικαιολόγητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀδικαιολόγητος.

Ὁ μὴ δικαιολογούμενος ἢ ὁ μὴ δικαιολογηθεὶς: Εἶσαι ἀδικαιολόγητος, ἔπρεπε νὰ 'ρθῇς!

ἀδίκαιωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δικαιωτός < δικαίωνω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν πῆρε τὸ δίκαιο του, ὁ ἀποθανὼν χωρὶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον συγγενοῦς ἔνθ' ἄν.: Ἄσμη.

Ἄν ἀποθάνῃ καὶ κἀνείς, ἀσκότωτον τὸν λέγουν,
ἀσκότωτον, ἀμάτωτον, ἀδίκαιωτον τὸν κλαίγουν

Λακων. Πβ. ἀγδίκαιωτος.

ἀδίκαστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδίκαστος.

Ὁ μὴ δικασθεὶς: Εἶναι ἀδίκαστη ἀκόμη ἡ ὑπόθεσί μου.

ἀδίκεμαν τό, Πόντ. (Κεραι.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδικεύω.

Ἀδίκημα, ἀδικία: Τ' ἀδίκεμαν ν' ἐδίκεψες με κάμμιναν 'κι θ' ἀνασπάλλ' αὐτο (τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μὲ ἡδίκησες, ποτὲ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω).

ἀδικεύω Ἡπ. Νάξ. Νίσυρ. Πόντ. (Κεραι. Χαλδ.) Σύμ. ἀδικεῖον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδικεῖω Νάξ. (Φιλότ.) ἀδιτσεῖω Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος. Ὅτι ἡ λ. πιθανῶς καὶ μεσν. μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀδίκευσις παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 2,29,26 (ἐκδ. ΑΜeineke). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., παρ' ὧ καὶ ἀδικεύω.

Προξενῶ ἀδικίαν, ἀδικῶ ἔνθ' ἄν.: Βρὲ ἀδερφέ, κάθε χρόνο μ' ἀδικεῖς Φιλότ. Μὴ μ' ἀδιτσεύῃς τσαὶ δὲν τό 'καμα 'γὼ Μέγαρ. Τ' ἀδίκεμαν ν' ἐδίκεψες με κάμμιναν 'κι θ' ἀνασπάλλ' αὐτο (τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μὲ ἡδίκησες, ποτὲ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω) Κεραι. || Φρ. Ἀδιτσία νὰ σοῦ 'ρθῇ, ὅπως μ' ἀδίτσεις (ἀρὰ) Μέγαρ. || Παροιμ. Ἀδίκιβι τοῦ φτουχό, ἀγνάντιβι κι κατὰ τοῦ Θιό (ἀδικῶν ἔχε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς) Αἰτωλ. || Ἄσμη.

Θεὲ μεγαλοδύναμε, σ' ἐμὲν ἦτο νὰ βλέπῃς
νὰ πάρῃς τὸν καλὸν μου γιόν γιὰ νὰ μὲ ἀδικέῃς!

Νίσυρ.

Κι ἀδίκεψέ με τὴ φτωχή κ' ἐμὲν καὶ τὰ πουλλὰ μου

Ἡπ. Πβ. ἀδικιάζω, ἀδικῶ.

ἀδίκημα λόγ. σύνηθ. ἀδίκισμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀδίκημα. Ὁ τύπ. ἀδίκισμαν ἐκ τοῦ ἀδικίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀδικῶ.

Πρᾶξις ἀντικειμένη πρὸς τὸ δίκαιον, ἀδικία σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Εἶναι μεγάλο ἀδίκημα αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔκαμαν σύνηθ. Τρανὸν ἀδίκισμαν ἐδίκεσέ με (μέγα ἀδίκημα μὲ ἡδίκησε) Τραπ.

Πβ. ἀδικία, ἄδικο.

ἀδικητής ὁ, Ζάκ. Ἰθάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ. Κρήτ. Κωνπλ. Πελοπν. (Λάστ. Πάτρ.) Χίος κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 43

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀδικητής.

